

майстерність у професії, а стати тренером для новачка або «кандидата в професіонали», який бажає вдосконалити свою діяльність. Система підготовки педагогічних кадрів для симуляційних центрів має завдання навчити викладача використовувати тренерські функції.

Висновок. Використання в навчальному процесі широкого спектру симуляційних технологій, допоможе сформулювати необхідні в майбутнього фахівця компетенції, вміння та навички.

А також підвищує інтерес студентів до процесу навчання, дає змогу підвищити засвоюваність навчального матеріалу, якість та ефективність навчального процесу, сприяє формуванню мотивації студентів до навчання.

Список використаних джерел

1. Ефективність симуляційних сценаріїв в оптимізації практичної підготовки студентів у закладі вищої медичної освіти України / Т. М. Бойчук, І. В. Геруш, В. М. Ходоровський [та ін.] // Медична освіта. — 2018. — № 2. — <https://doi.org/10.11603/me.2414-5998.2018.2.8965>.
2. Симуляційне навчання в системі підготовки медичних кадрів: матеріали навч.-метод. конф., присвяченої 212-й річниці від дня заснування ХНМУ (Харків, 30 листоп. 2016 р.) / [кол. авт.]. — Х.: ХНМУ, 2016. — 188 с.
3. Miller G.E. «The Assessment of Clinical Skills/competence/performance» / G.E. Miller // Academic Medicine: Journal of the Association of American Medical Colleges. — 65 (9 Suppl.). — 2015. — S. 63–67.

ВСЕСВІТНЯ ПАНДЕМІЯ COVID 19 ТА СТРАТЕГІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ СТУДЕНТІВ ВИПУСКНИХ КУРСІВ МЕДИЧНИХ ФАКУЛЬТЕТІВ

Гресько М.М.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

На сьогодні, в умовах всесвітньої пандемії та жорсткого карантину, стратегія навчального процесу спрямована на зменшення поширення респіраторного вірусу серед студентів та зниження частоти ускладненого перебігу коронавірусної інфекції серед населення [3]. Для забезпечення дистанційного навчання студентів викладачі використовують власні вебресурси (блог, соціальні мережі, електронну пошту, інструменти цифрового навчання. Колектив кафедри хірургії № 1, дотримуючись правил карантину, постійно турбується про теоретичну і практичну підготовку студентів випускних курсів медичних факультетів та проводить заходи щодо підвищення ефективності навчального процесу на основі моделювання різних аспектів реального світу в інтерактивному режимі за допомогою

комп'ютерних симуляційних програм. Саме такий підхід навчального процесу передбачає розвиток клінічного мислення в студентів випускних курсів у хірургії.

У світі вже понад 20 років використовують симуляційні методики для підготовки лікарів. Відпрацювання навичок на роботах-симуляторах та у віртуальних операційних має доведену ефективність. Тренд пояснюється високою ефективністю методу, яку підтвердили спеціальні дослідження і практика за майже 2 десятиліття використання такої методики. Тому фахівець, що закінчує навчання в такому ВНЗ, одержуючи диплом, має знання, які відповідають вимогам сьогодення, а також посил — забезпечити підтримання професійної компетентності протягом усього життя через безперервне навчання. [2, 5].

В Україні також запроваджено таке навчання, але справа не проста і вимагає чималих ресурсів[1, 4]. В останні роки в повсякденному житті набув обертів новий феномен — «доповнена реальність», де віртуальний компонент доповнює об'єктивну реальність (як, наприклад, це відбувається в розповсюджених сьогодні gps — навігаторах). Усе це не тільки полегшує життя людини, проте додає життю нового виміру, надає нові можливості для самореалізації та самоактуалізації особистості. Але невід'ємною властивістю віртуальної реальності є, на нашу думку, спрощення всього, що передається за її допомогою. Отже, обираючи між реальністю та ілюзією, сучасний студент найчастіше іде найлегшим шляхом (пливе за течією), та обирає готову ілюзію, яка не потребує рефлексії та передбачає непродуктивне сприйняття зовнішньої інформації. Інтернет, «з'єднуючи тих, хто далеко», допомагає, передусім, долати не фізичний простір, а соціальний, політичний, культурний.

Щоби виправити ситуацію та створити студенту відчуття реальної клінічної практики у світі було запропоновано симуляційне навчання. Теоретичні основи симуляційного, як одного з методів інтерактивного навчання в медицині, сформулював професор Гарвардської школи медицини Девід Габа. Він визначив симуляцію — технікою (методом), що спрямована на зміну чи розширення реального досвіду за допомогою керованого на основі моделювання різних аспектів реального світу в інтерактивному режимі.

Симуляційна практика запроваджена і в БДМУ. У центрі симуляційної підготовки, підготовлена сильна команда ентузіастів, що приділяє максимум уваги менеджменту, комунікаціям, рекламі, підібрані кваліфіковані й досвідчені викладачі. Для програм курсів розроблені нові модулі симуляційного навчання та впроваджені в практику. Тут можна пройти

навчання за кількома програмами: основні лікувальні маніпуляції; невідкладна допомога; анестезія й реаніматологія; акушерство й гінекологія; терапія; хірургія. Пропоновані освітні послуги надаються через застосування в навчанні сучасних інформаційно-комунікаційних технологій дистанційного навчання.

Для цього використовують різні освітні вебресурси та онлайн-платформи, віртуальні класні кімнати, мультимедійні матеріали, навчальні відеофільми, відео- та аудіозаписи лекцій, семінарів тощо, інтерактивні вправи, «віртуальні дошки» та ін. Для отримання зворотного зв'язку використовують електронну пошту, онлайн-тестування та ін. з урахуванням умов кредитно-модульної системи організації навчального процесу.

Особлива увага приділяється самостійній підготовці до практичного заняття та роботі студентів на сервері дистанційного навчання БДМУ в середовищі Moodle. Електронний навчальний курс із хірургії для студентів VI курсів, постійно наповнюється інформаційними ресурсами у вигляді текстового матеріалу, відеолекцій, відеофільмів, анімаційних програм, відеозаписами операцій. У комп'ютерному класі кафедри використовуються можливості «online» трансляцій з операційної. Викладач «online» також може знайомити студентів із лапароскопічними малоінвазивними технологіями оперативного лікування хірургічних захворювань у Центрі малоінвазивної хірургії та гінекології, який успішно працює на кафедрі хірургії № 1.

Моніторинг поточної успішності проводиться за результатами тестування студентів у системі Moodle, а саме — дистанційного навчання. Якщо набрано визначений рівень балів приймається рішення про допуск студента до підсумкового модульного контролю. Такий підхід дає змогу студенту не тільки осмислити, але і зрозуміти, що безперервний навчальний процес — це запорука прогресу знань та професійного росту лікаря.

Висновки. Вивчення хірургії в умовах всесвітньої пандемії та жорсткого карантину розширює застосування інтерактивних форм і методів роботи студентів під керівництвом викладача, що особливо важливо для системи дистанційного навчання, та повноцінної самостійної роботи. Використання симуляційних технологій підвищує інтерес до процесу навчання і спонукає студента до підвищення професійної компетенції до рівня лікаря хірурга.

Список використаних джерел

1. Артьоменко В.В. Симуляційне навчання в медицині: міжнародний та вітчизняний досвід / В.В. Артьоменко // Одеський медичний журнал. — 2015. — № 6 (152). — С. 67–74.

2. Вороненко Ю.В., Гульчій О.П., Харченко О.В., Балашов К.В. Доказово побудована комунікація: необхідна передумова управління безперервним професійним розвитком / УКР. МЕД. ЧАСОПИС. № 4 (138) 2020. — 46 -49.
3. Covid-19 та початок навчального року. / Ю. Жарикова УКР. МЕД. ЧАСОПИС. № 4 (138) 2020. — 5.
4. Розвиток практично-орієнтованого та симуляційного навчання в Тернопільському державному медичному університеті імені І.Я. Горбачевського / М.М. Корда, А.Г. Шульгай, А.А. Гудима, С.Й. Запорожан // Медична освіта. — 2016. — № 2. — С. 54–57.
5. Этапы формирования навыков. Тренировка и тренажеры. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://psyera.ru/etapy-formirovaniya-navykov-trenirovka-i-trenazhery-929.htm>

**МЕТОДИЧНІ ТА ОСОБИСТІСНІ АСПЕКТИ
СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ
У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАГІСТРІВ МЕДИЦИНИ**
**Гринзовський А.М., Луцак О.О., Калашченко С.І., Черненко Л.М.,
Дюдіна І.О., Бевз Р.Т., Чайка Ю.Г., Ряба Н.С.**

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця, м. Київ

У нинішній Україні, зважаючи на реформування системи національної охорони здоров'я та зростаючу потребу у висококваліфікованих спеціалістах, які є конкурентоспроможними на світовому ринку праці, на перший план виходить проблема якісної підготовки медичних кадрів. Вища медична освіта (ВМО) — саме та освіта, яку практично неможливо якісно здобути, навчаючись заочно. Вона передбачає не лише вивчення великого об'єму теоретичного матеріалу, а й оволодіння численними практичними навичками та маніпуляціями, що можна опанувати, лише навчаючись біля ліжка пацієнта або на манекені. Здатність студентів засвоїти теоретичну частину програми не підлягає сумніву, проте викликає певні побоювання здатність навчитись клінічно мислити та досконало опанувати практичні навички.

Основними вимогами сучасної ВМО є: збільшення обсягів теоретичних знань, що потрібно засвоїти, можливість навчання як в очному так і в дистанційному форматі, зменшення витрат на навчання та впровадження базисів компетентнісного підходу. В умовах пандемії головною метою ВМО в Україні є впровадження сучасних інноваційних технологій навчання, а також перенесення фокусу уваги з теоретичного процесу навчання на